

บทนำ

หมายเหตุ : นวนิยายเรื่องนี้ไม่เหมาะกับมนุษย์ที่มีจิตใจอ่อนแอ เพราะพระเอกเถื่อน นางเอกถ่อย โลกชั้นค่อนข้างเวอร์ ใ้ทั้งบรรยากาศสูงมากในการไม้ ควรเปิดใจให้กว้าง :p

คำเตือน : ผู้สูงอายุ เด็ก และสตรีมีครรภ์ โปรดเขย่าก่อนอ่านเพื่อความกลมกล่อม

ณ Blue Castle Dormitory

ไฟเรท ลูซิเอโน เดอลอชเช่ หรือประธานโดมบลูคาสเทลปิดตัวอย่างเกียจคร้านบนเตียงหนานุ่มราวกับปุยมะฆ ร่างกึ่งเปลือยของชายหนุ่มเต็มวัยอายุยี่สิบเอ็ดซุกใ้ซ้ออยู่ใ้ผ้าห่มสีดำ เจ้าตัวค่อยๆ ลืมตาขึ้นก่อนจะถอนหายใจอย่างมีความสุข

เมื่อคืนนอนหลับสบายชะมัด...

ไฟเรทหันไปมองนาฬิกาที่หัวเตียง ถึงเวลาที่เขาจะต้องตื่นแล้วสินะ... เขาลุกจากเตียงที่สั่งทำเป็นรูปเรือโดยเฉพาะ เพราะอะไรนะเหรอ... ก็ชื่อเขามันแปลว่าโจรสลัดนี่! --

ประธานผมสีแพลทตินั่มบลอนด์ผู้มีนัยน์ตาสีฟ้าขุ่นเดินไปที่ห้องน้ำ เพื่อจัดการธุระส่วนตัว พรมน้ำหอมและหยิบเสื่อคลุมขนเฟอร์ลายเสือโคร่ง ที่แขวนอยู่ตรงราวแขวนหน้าห้องน้ำ เขาสวมใส่มันโดยไม่ใส่เสื่อด้านใน เพราะเคยชินกับการถอดหน้าท้องซิกซ์แพ็คส์ที่เขาแสนจะภูมิใจไปแล้ว และที่สำคัญเขารู้ว่าสาว ๆ ก็ชอบมองด้วย หึ ๆ -_-+

ประธานโดมในชุดเฟอร์เวอร์สะท้านฟ้าเดินไปทักทายวาฬเพศเมียสองตัวผิวเมียที่เขาเลี้ยงไว้ในตู้อะควอเรียมขนาดยักษ์ (แน่นอนว่าไอ้ตู้บ้านี้อยู่ในห้องนอนเขาด้วย) อเล็กซ์ (ตัวผู้) กับอลิซ (ตัวเมีย) ดูสุขสบายดี อาจจะเพราะหมึกครีลังกาที่เขาสั่งซื้อขำน้ำขำทะเลมาเพื่อวาฬที่รักก็เป็นได้

เออล่ะ เข้าวันเสาร์ที่แสนสงบแบบนี้ เขาควรจะออกไปสูดอากาศสักหน่อย รับวิตามินดีจากแสงแดดสักนิด ฮู่วว! โพรเทคเดินขึ้นบันไดวนไปหอคอยด้านบน (ที่ออกแบบเพื่อความบันเทิงส่วนตัวของเขาโดยเฉพาะอีกตามเคย) และเปิดประตูออกไปนอกระเบียงที่อยู่ทางทิศตะวันออกพอดี แสงแดดและลมยามเช้าพัดตีหน้าทำให้เขารู้สึกสดชื่นจนเกือบถึงขีดสุดอิม...ถ้าได้เบิร์นดีลิ่งแก้วนะ เข้านี้คงจะเพอร์เฟกต์มากเลย...

โพรเทคบิดตัวอย่างเกียจคร้านเผยให้เห็นหน้าท้องที่แข็งแกร่งและแสนเช็กซีของเขา ถ้าสาวไหนมาเห็นเขาในตอนนี้จะต้องใจละลายกันทุกรายแน่ ๆ หึ ๆ (คิดไปเอง)

เออล่ะ รับแสงอาทิตย์พอแล้ว เขาควรจะเข้าไปในโดมเพื่อเตรียมตัว...

โพละ!

เขารู้สึกถึงแรงกระแทกบริเวณหน้าอกขวา...และพอกัมไปมองก็พบกับ...ละ...เลือดหเรอเนีย O_O ประธานโดมขี้น้ไม่เบิกตากว้างมองน้ำหนึ่งๆ สีแดงที่ถูกปามาโดนเสื้อขนเฟอร์ลายเสือโคร่งชั้นดีของเขา พอดั่งสติได้ก็พบว่ามันไม่ใช่เลือด แต่เป็น...อะไรไม่รู้...

โพละ!

คราวนี้ลูกโป่งบรรจุน้ำหนึ่งๆ สีแดงถูกปาใส่ตรงกลางหลัง เขาขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิดและหันไปมองหาคนทำแต่ก็ไม่เห็น ฮึ้ยยย มันอยู่ไหน!

โพละ!

หนนี้โดนที่เอวซ้าย

โพละ!

และเอวขวา...

โพละ!

ไอ้ เจียดกล่องดวงใจไปนิดเดียวเท่านั้น

โพละ!

กลางหน้าผากเลยทีเดียวน!!!

"ไวยยยยย!!!" โพละทอละวาดเสียงดังและเห็นตัวการ์ที่ออกมาจาก
พุ่มไม้ด้านล่าง

"ไอ้คนใจบาป ไอ้คนชั่วช้าสามานย์!! คนอย่างแกไม่สมควรได้เป็น
ประธานโดมเลยจริงๆ!!" คนที่ตะโกนคือผู้ชายตัวอวบๆ ใส่แว่นหนาเตอะ
และข้างหลังเขาก็มีพวกอีกสี่ห้าคนที่ถือป้าย...

'ต่อต้านการใช้ชนสัตร์'

และอีกป้าย...

'ฆ่าสัตร์เพื่อทำเสื้อผ้า โหดร้ายทารุณ!'

แถมยังมีรูปภาพของโพละที่เติมเขาเติมหางจนเขากลายเป็นปีศาจ
ร้ายอีกต่างหาก

อืมมม แต่จะว่าไป รูปนี้ดูดีเหมือนกันนะ -.-

ฮึ้ย!! มันไม่ใช่เวลาจะมาชมความหล่อของตัวเอง

เขาต้องจัดการกับไอ้พวกบ้าที่มาประท้วงไร้สาระอะไรที่หน้าโดม
ไฮโซไฮตีของเขา!!

โพละรีบรุดลงจากหอคอยและจำพรวดๆ ไปที่หน้าโดมทันที บรรดา
สมาชิกโดมต่างสะดุ้งกันทั้งนั้นเมื่อเห็นประธานโดมจอมเพี้ยนของพวกเขา
มีน้ำแดงๆ หนึ่ดๆ เลอะเประอะไปทั่วๆ เขาเดินตรงไปกระซอกประตูไม้
โถกที่หุรหุราใหญ่โตราวกับประตูโรงเรียนเวทมนตร์ฮอกวอตส์เลยทีเดียว

สมาชิกโดมเดินตามหลังมาติดๆ พร้อมกับทำที่หาเรื่องทีพร้อมจะ
หนุนประธานโดมทุกเมื่อ

"ไอ้คนโหด!" แขนง่ากลุ่มประท้วงเล็กๆ ตะโกนและทำท่าจะปา ลูกโป่งใส่อีก แต่ไฟเรทยกมือห้ามไว้ก่อน

"ถ้าแกปาฉันอีกที...รับรองว่าแกจะได้กลายเป็นศพเน่าๆ ถูกแขวนไว้ตรงหน้าโดมไวท์พิลด์ของพวกเขาแน่ๆ!" เขาชู ไมลี เขาพูดจริง ไม่มีคำวาซู่สำหรับโจรสลัดผู้โหดร้ายคนนี้หรอก อูวะสะๆ!

"แก...แกรู้ได้ไงว่าพวกฉันอยู่ไวท์พิลด์ -O-;" แขนง่าตัวกลมถามด้วยความแคลงใจ พวกเขาไม่มียูนิฟอร์มอะไรทั้งนั้นที่บ่งบอกว่าอยู่โดมไหน นี่เขาจะจะเนียนแกล้งทำเป็นอยู่เรดโอเซียนนะเนี่ย จะได้ใส่ร้ายป้ายสีโดมบ้านนั้นไปด้วยทีเดียว

"เฮอะ! สารรูปอย่างพวกแกไม่อยู่ไวท์พิลด์แล้วจะอยู่รูไหนได้ ไปอยู่ ที่เรดโอเซียนก็คงจะกลายเป็นตัวตลก หรือจะอยู่โดมบลูคาสเซิลของฉันเฮอะ ไม่มีทาง!"

"กะ...แก! ไอ้ประธานใจชั่ว! นอกจากซี้ดู้ถูกคนแล้วยังโยโสโหดอีกต่างหาก แกรู้มัยว่าชุดขนสัตว์ที่แกใส่อยู่นะมันเข้าชายโหดร้ายทารุณต่อสัตว์ขนาดใหญ่! สัตว์ก็ตัวๆ ที่โดนแกฆ่าทางอ้อมเพื่อเอามาเป็นชุดคลุมบ้างอะไรเนี่ย!"

"นั่นคือสาเหตุที่แกเอน้ำแดงๆ บ้านี่มาปาใส่ฉันเหอะสะ! -O-Λ"

"ไซ่ และเราจะไม่หยุดจนกว่าแกจะเลิก..."

"เออ พวกแกเอาสิบ้าๆ นี่มาปาฉันนะ รู้มัยว่าชุดคลุมตัวนี้ราคาเท่าไร?"

"ราคาเท่ากับหนึ่งชีวิตที่เสียไปไง!"

"โอ๊ย เหมือนเป็คนจน" ไฟเรทยื่นจมูกอย่างกวนประสาทก่อนจะหันไปหัวเราะกับบรรดาสมาชิกโดมที่ยืนกอดอกมองพวกกลุ่มประท้วงด้วยแววดาตุถูก

"พวกเราจะไม่หยุดจนกว่าแกจะยอมสัญญาว่าจะเลิกใส่ชุดพวกนี้!"

"หึ นำรำคาญ" ไฟเรทเสยะยิ้มก่อนจะถอดชุดคลุมออกเหลือแต่ท่อนบนที่เปลือยเปล่านำมอง สาวใส่แว่นหนาเตอะที่มาร่วมขบวนประท้วงถึงกับชะงักไปแทบเป็นลมชักเพราะความเข็ชี่เหนือมนุษย์ของประธานโดม

บลูคาสเชิล ส่วนบรรดาผู้ชายก็ผะไปด้วยความอิจฉาในเสน่ห์ดึงดูดที่พระเจ้าประทานให้เขาคอนนี่เท่านั้น

"เอาไปเลยไป" โจรสลัดกึ่งเปลือยพูดเสียงห้วนก่อนจะเหวี่ยงเสื้อคลุมใส่กลุ่มผู้ประท้วงที่ต่างผะด้วยความตกใจ

"แสดงว่าแกจะยอมเลิก..."

"ฉันยังมีอีกเป็นร้อยตัว"

"-○-"

"ฝากจัดการด้วยนะบ๊อบบี้" โพรเทหันไปสั่งลูกน้องก่อนจะย่อหน้าเข้ามาใส่กลุ่มประท้วงอย่างรังเกียจและเดินสะบัดความหล่อก่อนจะหายกลับเข้าไปหลังบานประตูแสดงอาการของโดมบลูคาสเชิล

สมาชิกโดมเดินเอาเสื้อขนเฟอร์ลายเสือโคร่งตัวใหม่พร้อมผ้าขนหนูชุบน้ำอุ่นมาให้โพรเทอย่างรู้ใจว่าเขาต้องการจะเช็ดคราบบ้าง นี่ออกไปจากหน้าเขาจริงๆ โพรเทรับผ้านั้นมาก่อนจะเช็ดใบหน้าลวกๆ และกำลังจะเดินกลับไปอาบน้ำที่ห้องนอน แต่ก็พบว่ามีรุ่นน้องสองคนวิ่งหอบแฮกมาตรงหน้าเขาซะก่อน...

"ประ...ธาน...ประธานครับ!"

"อะไรอีก -_-"

"ประธาน...นะ...หน้าไปเลอะอะไรมาครับ =○="

"น้ำลายแกมั่ง มีอะไรวิ่งหน้าตื่นมาแบบนี้เนี่ย" โพรเทรีบตัดเข้าเรื่องเพราะกลิ่นน้ำประหลาดๆ สีแดงนี้ทำเขาซักจะเวียนหัว

"พะ...พวก...พวกเรดโอเซียนครับ!"

"-○-!!"

"เมื่อคืนพวกนั้นมาจัดปาร์ตี้ที่สระว่ายน้ำของพวกเรา และ...และ..."

"และอะไร!"

"จัดเพชรจากตาคุณเหมียวออกไปด้วยครับ TOT"

โพรเทอ้าปากค้าง รู้สึกแข่งขาค่อนเปลี้ยแทบจะเป็นลมล้มลงไปทีเดียว คุณเหมียวที่ว่าไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นรูปปั้นแมงกัวกขนาดยักษ์ที่อยู่กลางน้ำพุด้านหน้าโดม และที่สำคัญกว่านั้นคือตาทั้งสองข้างของคุณ

เหมียวคือเพชรน้ำดีที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษของผู้ก่อตั้งโดม ว่ากันว่า เพชรนี้ถูกขนาบมาจากอียิปต์ เดินทางผ่านออสเตรเลีย วนกลับไปนิวซีแลนด์ แวะพักอเมริกา ถ่ายน้ำมันเครื่องที่ตุรกี วนกลับไปอียิปต์อีกที และตรง ดิ่งมาที่เกาะเอเธนส์ของพวกเขา!

เพชรนี้สำคัญต่อโดมมากพอๆ กับอเล็กซ์สำคัญต่ออลิซเลยนะ!!

"ตอนนี้พวกมันอยู่ไหน"

"ส่วนมากกลับไปแล้ว แต่ยังมีบางคนทีนอนเมาค้างอยู่แถวๆ สระน้ำ ครีป =_="

"ไปลากตัวพวกมันมา" ไพเรทพูดเสียงเข้ม (ซึ่งเขาคิดในใจว่าตอนนี้ เขาจะต้องเท่มากแน่ๆ อุวะฮะฮ่า)

บรรดารุ่นน้องผงกหัวรับก่อนที่จะตะโกนเรียกพรรคพวกให้เดินตาม ประธานไปที่สระว่ายน้ำของโดม ท่าทางวันนี้ประธานของพวกเขาจะต้อง ระเบิดไ้พวกโดมก๊วยนั้นเป็นจุนแน่ๆ ดูจากระดับบองศาเดือดบนใบหน้าและ สสารเหลวหนืดๆ สีแดงที่เลอะตามตัวแล้ว...

วันนี้มันต้องเกิดสงครามแน่ๆ!! อุวะฮ่าๆ

ไพเรทเปิดประตูออกไปด้านนอกก่อนจะตวาดเสียงดัง...

"ไ้พวกเรดโอเซียน ไล่หัวออกมาให้หมดเดี๋ยวนี้เลย!"

หุยยย ประธานโคตรเท่! (ทุกคนคิด)

ไพเรทที่กำลังเดือดจัดกวาดสายตามองทั่วทั้งสระว่ายน้ำแล้วก็ไม่ พบสิ่งมีชีวิตใดเลย มีแค่ซากขวิดเหล่ากับคราบสิ่งปฏิกูลสุดอึ้งและเสื้อผ้าของ ใครต่อใครไม่รู้กองและเทะไปหมด บ็อกเซอร์เน่าๆ แปะอยู่บนหัวสิงโตพ่น น้ำ และมีถุงเท้าบิลิบลูยอียดอยู่ในอ่างจากุซซี่ =O=!!! อ้ากกกกกก!! เขาแทบจะพ่นไฟออกมาเพราะความโกรธที่กำลังจะปะทุถึงขีดสุด

เมื่อก็ไ้พวกกากจากโดมไวท์ฟิลด์

ตอนนี้ก็ไ้พวกเกรียนจากโดมเรดโอเซียน

โจรสลัดโกรธ กร้าชชชชชชช -O-^

โดมสุดอลังการของเขา!!!

แกกรีก...

เสียงความเคลื่อนไหวหนึ่งดังขึ้นด้านหลังโต๊ะตัวยักษ์ และกระป๋อง เบียร์ก็กลิ้งหลุนๆ ออกมา ไพรทแสะยะยิ้ม

หี ยังมีหลงเหลืออยู่สินะ...

"ออกมาก่อนที่จะฉันทิ้งไปลากคอ!" เขาตะโกนเสียงดังและโยน ผ้าขนหนูลงกับพื้น

หุวว...เทชิบเลยวะ!! (ทุกคนคิด)

"..."

"ฉันทบอกว่าให้ออกมาไง!!"

"หนวกหูจริงไวยยย!" เสียงตะโกนที่เป็นเสียงแหบๆ ของผู้หญิงดัง ขึ้นพร้อมกับเจ้าของเสียงที่ค่อยๆ ลุกขึ้นมาจากหลังกระถางต้นไม้ใบโต

ทุกคนอ้าปากค้างอย่างงงๆ และค่อยๆ กระจ่างขึ้นทีละนิดๆ เมื่อ คนที่อยู่หลังกระถางต้นไม้ค่อยๆ ลุกโงนเงนขึ้นมาขึ้น สิ่งแรกที่ทุกคนเห็น คือใบหน้าสวยโดดเด่นที่แม้เครื่องสำอางจะเประอะไปหมดก็ยังทิ้งความสวย ไว้ ทั้งริมฝีปากสีแดงสด นัยน์ตาสีเขียวชวนฝัน ผมยาวเป็นลอนที่ตอนนั้น มัดเกล้าทั้งสองข้างดูเข้ากับชุด...เอือก (ชอกลื่นน้ำลายหนึ่งที) ชุดนักเรียน ปกกะลาสีที่หนุ่มๆ ใฝ่ฝัน เธอคือแอนเจลิกา สาวสวยขึ้นมาที่ขอบเตียง คอสเพลย์แห่งเรดโอเชียน กิตติศัพท์ความเป็นเจ้าใหญ่ของโดมเป็นที่รู้จักกัน ไปทั่ว

เว้นแต่ว่าไพรทนะ...ไม่รู้ --;;

ไพรทหรือตาพิจารณาผู้หญิงตรงหน้า เอ๊ะ...ทำไมมันรู้สึกคุ้นๆ ขึ้น มานะ เขาจำได้ว่าๆ ว่าเคยเห็นเธอคนนี้อยู่กับประธานโดมเรดโอเชียน บ่อยๆ...เอ๊ะ มันชื่อลูซึน หรือ...ลูอิน...ลูซึน...ลูวินซ์...อะไรสักอย่าง ==

(หมายเหตุ : ประธานโดมบลูคาสเซิลมีความสามารถในการจำชื่อ คนต่ำมาก)

ยังไงก็ตาม กลับมาเรื่องเดิม --;; ยัยนี่ก็เพี้ยนพอๆ กับไอ้ลูซึน (เรียกมันลูซึนไปก่อนแล้วกัน ==) นะแหละ ผู้หญิงอะไร เจอกันก็ทีๆ ก็แต่งตัวคอสเพลย์ล่อล่อตะเซ่ตลอดเวลา นึกว่าสວຍນັກหรือโง่ เอะ!

"ไวยวายอะไรของนาย!" แองเจลิกาขึ้นเสียงก่อนจะเสยผมขึ้นด้วย

อารมณ์หงุดหงิด

"เธอต้องรับผิดชอบ"

"อะไร"

"ที่ท่าสรวล้วยน้ำฉันและแบบนี้ไง!!" โฟเรทตะคอกก่อนจะชี้ให้เห็นสภาพเรศของสรวล้วยน้ำ เธอหันไปมองด้วยแวตามีนงก่อนจะหันกลับมตออบเสียงดั่งไม้แพ้กัน

"นายเป็นใครถึงได้มวไวววยใส่ฉันแบบนี้ รู้มัยวฉันนะเป็นใคร!"

"ผู้หญิงประหลาดแต่งหน้าละะ มาสคาร่าละะ อายไลน์เนอร์ย้อยแกมยังมีคราบเค็กติดที่แก้มอีกต่างหาก --" โฟเรทพูดก่อนจะเหยียดยิ้ม /(_O_) \ แองเจลก้าตักใจยกมือขึ้นตะบปแก้มของตัวเองก่อนจะพบว่ามีคราบเค็กจริง ๆ ด้วย =O=!

"และตอนนี้เรอกำลังอยู่ในพื้นที่ของฉัน บลูคาสเชิล!"

"นายประสทหรือเปล่า นีมันโดมฉัน..." เธอตะโกนเถียงด้วยสติเพียงน้อยนิดก่อนที่หางตจะเหลือบไปเห็นสรวล้วยน้ำหรุฑู (ที่ละะเทะ) เอ...ถ้าจำไม่ผิด...สรวล้วยน้ำโดมเรามันไม่ใช่ออย่างนี้เน่หว่า...แล้วนี่โดมไหนละเนี่ย -O-;;

"เออวะ ไม่ใช่โดมฉันสักหน้อย O_o!!"

ท่าทางจะเมามากจริง ๆ ด้วย =_=

"หึ!" โฟเรทหัวเราะหยัน "บอกมว่าเธอจะรับผิดชอบยังง ่ายเงินค่าทำควมสะอาดทั้งหมด หรือจะมาขัดทำควมสะอาดเอง"

"ไม่รู้ --;"

"ไว้ควมรับผิดชอบ --!!"

"ไม่เคยมีอยู่แล้วไอ้ของพรรคนี้เน่ ว่าแต่นายเป็นใคร มาทำวางอำนาจบาดรใหญ่ แต่งตัวอย่างกับคนบ้ำยีนเขี้ยวๆ แหกปากน่ำรำคาญ --"

ตะ...แต่งตัวอย่างกับคนบ้ำ...-O-!!!

โฟเรทอึ้งไป ดูจากสวรรูปของยัยนี้แล้วไม่น่าจะกล้าด่าใครได้นะว่าแต่งตัวอย่างกับคนบ้ำ

"ปากดีนั้กะ เดี่ยวฉันจะบอกผู้อำนวยการอดัมให้เธอรับผิดชอบ..."

"ไอ้เด็กซีฟอง ฤย!" เธอมองผู้ชายผมสีแพลทตินั่มบลอนด์ตาสีฟ้า ทำทางโง่ๆ ตรงหน้าด้วยแววตาดูถูก แต่งตัวเหมือนคนบ้าจริงๆ แหะ คนดีๆ ที่ไหนเขาจะใส่แต่เสื้อคลุมขนเฟอร์ลายเสือโคร่ง แทนจะเรียกได้ว่าเปลือยท่อนบนเดินไปเดินมาแบบนี้ ทุเรศลูกตาจริงๆ --

"-O-" ไพเรทอ้าปากพะงาบๆ และใช้สมองคิดว่าจะเอาอย่างไรกับยัยซีฟองปากจืดคนนี้ดี จับถ่วงน้ำชะเลยดีมัย ฮึ้ยยย!!

ในขณะที่สถานการณ์กำลังเข้าขั้นวิกฤต ความเคลื่อนไหวหนึ่งภายใต้กองผ้าที่สุ่มๆ กันอยู่บนพื้นก็ทำให้ทุกคนชะงักและศรัทธาของใครบางคนที่มีผมสีเข้มก็ไหล่พ้นกองผ้าขึ้นมา ไพเรทอ้าปากค้างเพราะไอ้คนที่ไหล่ขึ้นมาคือ...ไอ้ลูซึน ประธานของโดมเกรียน!!

ลูวินซ์หัวหวอดใหญ่ๆ ก่อนจะมองซ้ายมองขวาสลับไปมาอย่างงงๆ เขาอยู่ในสภาพเปลือยท่อนบนเห็นทุกส่วนลัดของกล้ามเนื้อภายใต้ผิวหนังเนียน กางเกงไหล่ลัดตาไปอยู่ที่สะโพกทำให้เห็นช่วงเอวได้อย่างชัดเจน ช่างเป็นภาพที่ทำให้ทุกคนไม่แปลกใจเลย

ไพเรทมองลูวินซ์ด้วยสายตาดูถูกและคิดในใจ...

ฮึ! ไอ้พี่มันเคยเปลือยท่อนบนแบบนี้ไปประชุมประธานโดมในสภามาแล้วด้วยนะ เลื่อมจริงๆ

"เกิดอะไรขึ้นเนี่ย --"

"สวัสดิ์ลู...ซึน..." ไพเรทพูดคำหลังเบาๆ เพราะไม่แน่ใจว่าซีฟองอะไร เขาไม่อยากหน้าแตก --;

ลูวินซ์ที่เพิ่งไหล่พ้นจากกองผ้าหนึ่งไปอย่างมีนัยๆ และคิดว่าเมื่อกี้ไอ้ตัวแดงๆ นี้เรียกเขาว่าอะไร แต่เอ๊ะ แม้จะมีสีแดงเลอะเปรอะตามใบหน้าและลำตัวแต่หน้าตาดูคู้่นๆ อยู่นะ อืม...

อ้อ!! จำได้แล้ว ประธานโดมซีเวอร์ซีไม่มีซีเป็นเงินเป็นทองของโดมบลูคาสเซิลนี่เอง!

"โง!" ลูวินซ์ (ยังมีหน้า) ทักด้วยรอยยิ้มเป็นมิตรก่อนจะคิดว่าชิบแล้ว มาจัดปาร์ตี้โดมเขาเห็นว่า แกรมทำสกปรกด้วย เอาวะ หน้าด้านไปละกัน

